VILHELM EKELUND

GREKISK BUKETT

MED VIGNETTER
AF
ERNST NORLIND

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

GREKISK BUKETT

VILHELM EKELUND

GREKISK BUKETT

MED VIGNETTER

AF

ERNST NORLIND

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

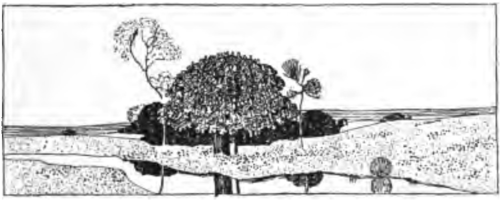
PAPPERSLEVERANTÖR: LESSEBO BOLAG.
TRYCKT HOS ISAAC MARCUS' BOKTR.-
····· AKTIEB. STOCKHOLM 1906 ·····

T

EPIGRAMMET

Epigrammet har en egendomlig uppgift i den grekiska lyriska själens lif. Nästan af alla de stora lyrikerna finnas epigram i behåll. Till och med Pindaros skall ha nedlåtit sig till detta nips. Epigrammet föddes af elegien och är liksom denna ett förmildradt, försvagadt uttryck af det lyriska. Vid sidan af de stora lyriska formerna, odet, hymnen, dithy-

ramben, te de sig ungefär som den stora massan af modärn »vis-lyrik» vid samma jämförelse. Hvila och frid eller trött kontemplativ resignation är epigrammets karaktär. När själen icke var mäktig den bittra enthusiasmen, när bröstet ej stod ut spänningen af lidelsefull lyrism, då lockade det lilla poemet med sin sköna lugna svällande pentameter likt en jämn hafsdyning på en ensam strand, och själen sjönk ned på den svala bädden och njöt befriad lyckan att kunna glömma sig själf. De höga vågbergen af Pindaros' strofer lade sig här till sakta andning. Dithyrambernas strålande skumstänk sjönk undan: själen bredde sig till spegellugn, med fridfulla, klara och vemodiga bilder i sitt djup.

Platon.

I.

Denna nymfernas vän, den lustiga sångaren grodan,
hvilken i grönskande kärr trifves och susande regn,
ställde i kopparen här en vandrande man till ett minne;

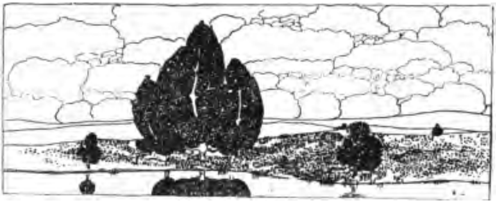
ty då förbrännande törst kvalde den
irrande, ljöd
plötsligt från klyftans djup till mötes amfibiska bröstets
vänliga stämma, och glad följde han
ledaren strax.

2.

Alltså beträdde vi nu den högtidliga lunden och funno
Eros, purpuriske gossen, bland skuggorna
slumrande roligt,
vapenlös, utan koger och utan den skönböjda bågen;
desse på sköna träd bland de lummiga
grenarne hängde;
själf, af förtroliga sömnen omsluten, hvilade han bland
rosor; men på de mjuka läpparna vandrade fram och
åter de honungsbegärliga bina. —

3.

Högt bland de lefvande förr, en morgon-
stjärna, du lyste;
skuggornas drömmande folk hälsar dig
Hesperus nu.

Simonides.

Främmande jord betäcker din graf, o
Kleisthenes, moiran
nådde dig irrande om på den Euxei-
niska våg;
icke den ljufva hemkomstdag fick du
smaka, ej ögat
skåda i sorlande rum Chios uppsti-
gande klart.

Anyte.

(300 f. Kr.)

1.

Detta är Kypris' plats, här kan hon sig
 fröjda att skåda
ständigt vidt hän ut öfver det glänsande
 haf;

seglarnes vän och beskyddare är hon, de
trotsiga vågor
lägga sig stilla ned för hennes bild
till ro.

2.

Skinande tyglar och grimma om skägget,
bock, har du fått dig,
och nu rider dig rundt templet pojkarna
vildt;
guden, vid andra täflingar van, sig gläds
åt den nya
syn och betraktar blidt barnsliga lekens
tumult.

3.

DELFINEN.

Aldrig nu mer i det segeluppfyllda hafvet
tumlar
jag mig i lustig lek, aldrig jag dyker mer

plötsligt ur djupet upp vid mångroddiga skeppets sida
och i dess förstam på nytt skådar min egen bild;
ty mig lyfte ur svallande djup den vredgade hafsstorm
högt upp på stranden: här sofver jag dödens sömn.

4.

Gråtande högt om sin faders hals hon armarne lade,
stackars Erato nyss, talte till honom så:
redan jag går bort från dig, o fader, redan jag känner
döden hur svart han står öfver mitt ögas dag.

5.

Här hon ofta har stått invid stenen,
olyckliga modern
Kleina, med jämmerligt rop nämnt sitt
förbleknade barn;
ack, öfver bleka flodens våg nu sväfvar
Philänis'
bleka bild och ej kände hon Venus'
verk.

6.

Nära den gråa strand i en susande hafs-
lund står jag,
Hermes, vägarnas gud, här invid kors-
vägens plan.
Vandraren hvile sig lugnt; det renaste
vatten äfven
sorlar en bäck i sitt lopp sakta mot
hafvet förbi.

7.

HANEN.

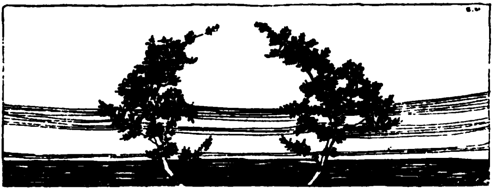
Aldrig mer med de mäktiga svällande
vingarnas slag mig
väcker du nu som förr tidigt i gry-
ningens stund;
ty dig mördade tjufven i nattens tystnad:
med lömska
fingrarne plötsligt han grep tätt om den
sofvandes hals.

8.

Se hur han kråmar sig högt, behornade
Bacchiska bocken,
se hur hans öga skarpt trotsar och
blänker af mod:
därför att Naïs' fina hand han har känt
om skägget,
Naïs' som smekte hans hals tidt i den
grönskande skog.

9.

Här under friska löf af den vackra lager stanna;
vandrare, träd till vårt rum, drick af källan skön.
Hvile sig här hvar trött från vägarnas damm och solbrand,
svalt Zephyrens sus fläkte hans hjärta till ro.

Euphorion.

Gossen Eudoxos bringar dig här de sköna
håren,
skurna för första gång, Phoibos Apollon,
till skänk.
Därför må du med Acharniska murgrönans
härliga kransar
kröna i växande år segrande ynglingen
snart.

Asklepiades.

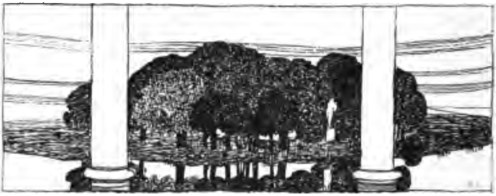
I.

Kransar, jag hänger er här öfver dörren:
stilla, jag ber er,
vänten hans ankomst och ej rören de
doftande löf,
hvilka med tårar jag vätt, ack, fuktigt är
älskarens öga;

men då han under er står, träder i
öppnade dörrn,
stänken, bestänken hans hufvud, att ljuft
må de glänsande hårens
blonda vårliga blom dricka mitt ögas
dagg.

2.

Ve, mig bränner den svarta Didyme!
Ve, för Didyme
smälter jag ned som vax smälter vid
tärande eld.
Svart! Hvad gör hon är svart! Är inte
kolen svarta?
Tänd: som den öppnade ros flammar
det skärt rödt hett!

Leonidas från Tarent.

I.

TILL VENUS.

Hemlighetsfulla! Ringa gåfvor Leonidas bringar,
hemlös, flyktig och arm irrar han jorden kring.

Tag, försmå ej honungskakan jämte den
sköna oliven,
fikonet grönt och friskt, brutet från
saftig gren;
mottag äfven från yppiga klasen skilda
bären.
Detta Leonidas dig offrar med skålens
rest.
Hjälp mig, som nu du mig hjälpt ur sjuk-
domen, ock ur förhatlig
fattigdoms mörka betryck: bättre jag
bjuder dig då.

2.

Vandrare, drick ej här af det ljumma
sumpiga vattnet,
hvilket bland grönskande vass står
öfver gyttjig grund;
vet att ett stycke härfrån på den betes-
ymniga skogshöjd

strax intill herdarnes plats, tallen invid
som du ser,
sorlar ur svala klippans famn det renaste
källsprång
friskt och förunderligt klart, kallt som
Boreas' snö.

3.

Hades' dystre tjänare, du som med svarta
skeppet
far öfver Acherons våg: kynisk Dio-
genes tag
med dig ombord, om ock tung till randen
i svallande vattnet
isiga farkosten står bräddfull af dödens
folk.
Oljeflaskan och säcken är med och den
åldriga klädnad,
icke obolen glömd, som skall betala
min färd.

Allt hvad i lifvet jag ägt till Hades' boning
jag medför,
intet i solens dag lämnar jag öfver
mig kvar.

4.

Ve, min Antikles, ve, min ende, blott
adertonårig
måste du redan gå bort ifrån ungdoms
fröjd,
ensam gråter din moder här vid det
svartnade bålet,
ensam i ålderdoms höst lämnad åt
sorgerna kvar.
Ack, jag längtar till skuggornas hus, mig
gläder ej morgon,
gläder ej solens klart lysande middags-
ljus.

Ve, min Antikles, ve, mitt lidandes botare blif och
för mig ur dagen bort hastigt till Hades' natt!

5.

Din väg till Hades, människa, du vandre lugn,
ty den är banad god och den är jämn att gå,
ej villsam, ej i krök, du skall ej miste ta,
blott raka vägen fram, och ständigt sluttar det,
du kunde finna rätt med slutna ögon, dödlige.

6.

Måttlig, förståndig och klok härunder hvilar Euboulos;
vandrare, skynda och drick: Hades uppslukar allt!

7.

Främling, tag detta till råd af Syrakusiern Orthon:
aldrig i vinterlig natt irra berusad ut;
detta är nu min lott att långt från mitt älskade hemland
hvila i främmande jord obegråten och glömd.

8.

Flyn ur Leonidas' hus, I nattliga möss, ty den arme
diktarens brödkorg har intet till öfvers åt möss.
Vet, att förnöjd med sin lott, om salt och två kornbröd ej fattas,
lefver den gamle och tog bruket från fäder i arf.

Inga rester från rikliga mål du finner
hos mig, så lämna
denna kula i fred, snoka ej fåfängt mer;
sök dig ett annat hus, mångslukare —
mitt är i sanning
alltför uselt för dig — gack, och rota
ej här!

9.

Långt från min hembygd Tarent i främmande marken jag hvilar
fjärran Italiens strand: bittrare detta
än död.
Skugga och lif utan lif är att lefva bland
främmande; dock mig
älskade Muserna, ljuft bragte mig detta
för ondt.

Icke Leonidas namn har dött: mig förkunna med häroldsstämmor Muserna klart högt öfver dagarnas svall.

Mnasalkas.

I.

Se, i den sorlande strands sköntjämna
bryn Hafs-Venus'
tempel sig reser här, hafvet behär-
skande vidt;

bredvid bäcken i poplars skydd framsusar, och kringom
dricka och kretsa snabbt halkyoner i mängd.

2.

Ve! Ve! Aristokrateia, ej kärlekens ljufhet du smakat,
och ren nalkas din gång Acherons mäktiga rand.
Men vid din graf hvar mörkningens tunga timme din moder
sänker sitt hufvud i gråt djupt i förtärande sorg.

3.

LOCUSTA.

Här Dämokritos jordade dig vid vägen. För evigt
mörkret betvingade nu tonande vingarnas kraft,

hvilka med ljudfull klang uppfyllde hans
sal hvar afton,
medan i stjärnljus rymd timmarna
skredo mot natt.

Nikias.

I.

Gula bi, som svāfvar från blomma till
blomma, så hälsar
glad jag dig åter igen, sköna vårens bud!
Flyg, så flyg då gladt bland de luftiga
platser; beställ ditt
verk och samla och fyll rikligt ditt
doftande hus.

2.

Stanna, du vandrande man, dig under
poplarne hvila;
se ett källsprång är här, njut vår för-
friskande dryck;
minnas i fjärran kanhända skall du källan,
där Gillo
Simos slumrar i ro vid sin förbleknade
son.

3.

CICADA.

Aldrig nu mer i den ensliga skogen jag
fröjdar mitt hjärta,
spelande vingarnas ljud hän genom
grönskande rum;

tryggt ibland löfven jag satt — då känner
med ens jag en gosses
snabba försåtliga hand sluta sig tätt
om min kropp.

Kallimachos.

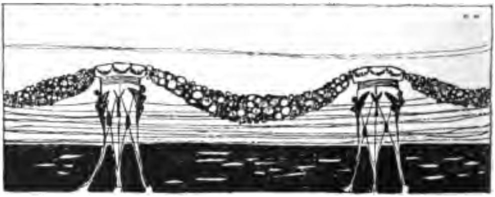
I.

Tidigt i gryende dag Melanippos till bålet
vi förde;
nu vid den sjunkande sol sjunker för
egen hand
systern Basilo till skuggorna ned i för-
tviflande smärta.

Icke en mörkare dag såg Aristippos' hus.
Tystnad den glada boning; tyst är omkring — den vida
staden höll in sitt sorl, häpen i mörknande kvälln.

2.

Skrattande gladaste vackraste Crethis, mångkunnig i lekar!
Ofta nu söka i kvälln Samiska flickorna dig.
Skrattande lekande vackraste Crethis — så djupt hon somnat.
Aldrig på dunkel plan höres den klingande röst.

Antipater från Sidon.

I.

Här invid logens vägg, mångpröfvade
　　　　　　sträfsamma myra,
　redde din graf jag i torr åkerjords
　　　　　　mjuka sköt;
äfven i dödens förtroliga sömn så fröjde
　　　　　　dig Ceres'
　gröna säd och ax rundt kring din hvilo-
　　　　　　stad.

2.

Öfver sin kraft ansträngde sig Lampon,
jägarens hund. Af
törstens förskräckliga kval dödad, han
sofver nu.
Fåfängt den fuktiga jord med foten ref
han: den blinda
källan bevekte han ej, sjönk till marken
och dog.
Lustigt framporlade strax det svarta käll-
språnget. Ah ni
Nymfer, ni hämnades hårdt tallösa hjor-
tarnas död!

3.

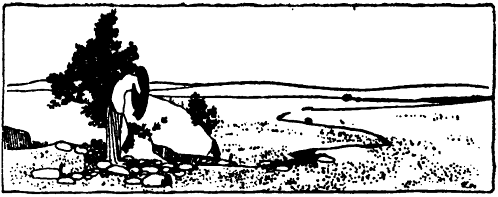
När ur det nattliga skeppet du steg och
beträdde den öde
svarta Kokytiska strand, nyfödda barnet
på arm,

Doriska kvinnorna då förvisst, Aretemias, mötte
dig i de bleknade rum, ryktet förnimmande strax;
alltså förtalde för dem med darrande gråt du ditt öde,
medan omkring dig slöts dunkel och lyssnande krets:
»Två jag födde. En lämnar i ljuset jag ofvan, den andre
följt den förbleknade ned till de förbleknades ängd.»

4.

Doriska ädla Korinthos, du vidt hän lysande höga!
Hvar dina skatter, din prakt? Tornen de krönta med guld?
Hvar de lyckligas tempel och hvar dina boningar sköna?

Hvar de Sisyphiska högt skridande
mödrarnas släkt?
Ack, nedsjunken till stoft, djupt lidande
ädla Korinthos,
ligger du slagen af krig, härjad och
fattig och låg.
Öfver dig klaga blott vi, Nereider, Oke-
anos' döttrar,
evigt förblifva ditt namns halkyoner
i sorg.

Tymnes.

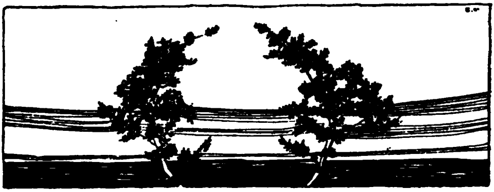
I.

Icke må detta, Philänis, bekymra ditt
hjärta, att ej du
hvilar i hembygdens jord fjärran vid
Nilens strand,

utan dig här Eleuthera äger, ty vägen
till Hades,
vet, är lika lång, hvar du än resan
begynt.

2.

Född på Melitas ö, snabbfotade hunden
Eumelus'
trognaste väktare, här stenen betäcker
till sist.
Taurus i lifvet hans namn: nu ekar i
väldiga natten
Hades' dofva hus af hans förbittrade
skall.

Meleager.

1.

Knappast till lifvet född, jag snabbe lång-
örade haren
rycktes af rånarens hand bort från min
moders bröst,

men mig värmde vid kärleksfull barm
den älskliga flickan
Phanium, gaf mig till spis vårliga
örter i mängd.
Icke jag längtade mer till min moder,
nu dör jag af alltför
omåttlig måltid, ack, ytterligt svällande upp.
Men vid sin säng begrafde mig sedan den
sörjande flickan,
att i sin dröm hon må se alltid skyddslingens graf.

2.

Jord, allmoder heliga, lätt på Aesigenes
hvila!
Aldrig betungade hans lätta fot ju dig.

Philippus från Thessalonike.

1.

Klagande flög jag i Boreas' storm öfver
väldiga hafvet;
Thrakiens brusande vind älskar ej
näktergaln.

Men mig upptog en vänlig delfin på sin
rygg, och så bragte
hafvets trogna djur vingade sångaren
hjälp.
Utan åror färdades tryggt jag fram öfver
hafvet
och med melodisk sång fägnade rädda-
rens själ.
Alltid delfinernas släkt ju tjänade Muserna
gärna,
falsk är sägnen om skalden Arion ej.

2.

Fåfängt den åldrige landtmannen stred
mot myrornas kloka
öfverallt ströfvande folk, jordens otaliga
här;
vredgad han ställde sitt fat med den
doftande honungen ned i
vatten och trodde sig nu fienden kvitt
till sist.

Dock, den begärliga magen är rik på
uppfinning: i vattnet
lade de stumpar och strån, sluga
myrornas folk,
och så seglade de på den gungande färd
bort öfver
vågens oändliga ban hän till det sköna
fat.

Marcus Argentarius.

Akta dig, kvittrande trast, för det mörka
förrädiska ekträd,
sjung ej så tryggt i dess topp, hör min
varning och fly;
farligt är detta träd, men flyg till den
åldriga vinstock,
där kan du sätta dig lugnt under för-
troliga löf;

kvittra och sjung på dess lummiga gren,
dig fröjda åt strupens
klara melodiska ljud muntert i morgonens glans.
Vet, att bestruken med farligt lim är eken
den mörka,
Bacchus blott drufvor bär, Bacchus
är sångarnes vän.

Zonas.

1.

Formad af jordens ler är bägaren här:
jag dricker.
Jord är jag själf, och jord skall mig
upptaga igen.

2.

Du, som ur prasslande säfven far med
det mörknade skeppet
hän emot Hades' natt fraktande skug-
gornas folk,
Charon, fatta ej hårdt i hans hand, den
förstummade gossens,
som i den branta väg nalkas dig
ångestblek.
Se hans fot i sandalen snafvar — ej
vågar med naken
fot han beträda din strands hårda
klippiga grus.

Antiphilus.

Rasande bäck, hvarifrån din plötsliga yra? Du öfver-
svämmar ju väg och stig. Vandraren vet ej råd!
Ah, du berusade bäck, din yra af grumliga regnen
fick du och smutsiga moln, icke af nymfernas kraft.

Snart skall jag se dig förbränd och ut-
torkad af solen, som vet att
skilja på äkta ström och på ditt tomma
larm.

Apollonidas.

Mig ha Nymfer en gång framför alla de
sorlande källor
utvalt och gifvit till pris namnet Den
Rena mig;

men sedan mördaren slog de sorglöst
hvilande männen
och i min sköna ström tvådde den
blodiga hand,
dör mitt lyckliga flöde, ej mer en vand-
rande man jag
läskar: hvem nämnde väl ock numer
Den Rena mig!

Glaukos.

Nymfer, svaren uppriktigt och sägen om
ni har sett, om
Dafnis kommit förbi här med getternas
flock? —

Ja, ja, speleman Pan, se själf och läs
hvad han skref i
den där popelens bark, medan hjorden
låg:
Pan, Pan, kom till Malea, jag är där, tätt
vid berget.
— Nymfer, Nymfer, god dag! Måste
strax i väg.

Thyillos.

Dessa almar och smärt uppstigande pilar
och denna
väldigt utbredda platan, helig bland
grönskande träd:
allt är Pan tillhörigt och äfven källan
med dryckes-
kärlen, de enkla af trä, gjorda på her-
darnes vis.

Addäos.

I.

Åldrige tjuren, för svag omsider att sträfva
med plogen,
Alkon för yxans egg rättvist förskonade,
rätt
lönande trogen tjänst: nu råmar i ängarnas
djupa
gräs han belåten och god, fri från den
tunga plog.

2.

Intet i lifvet besatt Diotimus — blott
båten den trogna,
båten hans allt, hans lifs enda och
fattiga hus.
Ända till Hades nu far med egna åror
den gamle:
högt på det susande bål gubben vi
lagt i hans båt.

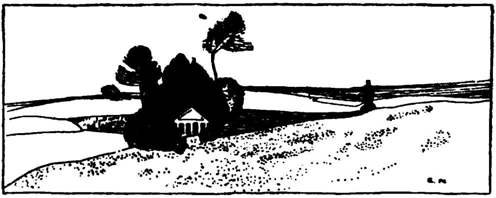
Antigonus Carystius.

EN SILFVERGRODA.

(in cratere.)

Icke nu mer ur det grönskande kärret
i vårkvällens timma
höres min ljudliga röst, Bacchos mig
äger nu

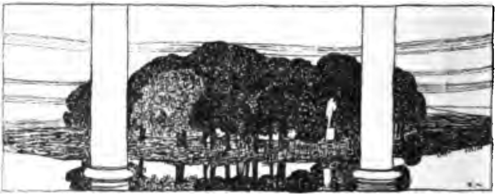
jämte Nymferna — alltid mig älskade
Nymferna — ack men,
Bacchos, för sent, för sent lär jag dig
känna här!

Alphäos från Mytilene.

Intet af tiden förskonas! De ädla heroiska
städer
sjunka till jorden ned, mindre än stenar
och grus.
Härliga, höga Mykene, så såg jag ditt
rum på min vandring
öde, tomt och tyst; ensliga getternas
hjord

bette i marken omkring, och den åldrige
herden dig nämnde:
»här den Kyklopiska stad, mäktig af
murar och guld.»

Antipater från Macedonien.

Främlingar, skonen mitt löf och hejden
tjänarnes händer!
Fridlyst Dafne jag är, helig bland
skogarnes träd;
mjölonris, terebinter i mängd till aftonens
läger
öfverallt finner lätt vandrarn vid vägar-
nas rand,

floden är strax intill, ej långt från de
rinnande flöden
tätt skjuter skogen upp, rik på alla
slags träd.

Palladas.

(Omkring 415 e. Kr.)

1.

Naken till världen jag kom, och naken
jag åter skall utgå;
mödosamt släpar jag mig hän mot
det nakna mål.

2.

Åh det mänskligas arma lott! Den tunna luften
när vårt ömkliga lif här under solens ban.
Endast ett ringa tryck af en hand, och hämmadt är lifvets
fina ström, och strax sjunka till intet vi ned.
Åh det mänskliga stolta mod, som af luft och bara
tomma vinden sig när — skugga och ingenting!

3.

Naken och vapenlös här han syns, den leende Eros,
utan båge och hett brännande pilarnas skott;

dock ej för intet i händerna bär han delfinen och blomman:
Herren till haf och jord desse förkunna klart.

4.

Lycka och Hopp, farväl! Ej längre till narr skall ni ha mig,
hamnen är här, och trött lägger jag stilla bi.
Arm och eländig förvisst, men ingen jag tjänar och lyder;
stolt jag blickar på stolt blickande lugnt igen.

5.

Arme pratmakare, pladdrande människa, snart skall du läggas
ut till maskespis; håll då ett ögonblick käft!

6.

Böcker, ni Musernas verktyg, som ofta
med tårar jag vätte,
faren väl, faren väl! Alla jag säljer
er nu.
Muser, jag hälsar er, Muser ni härliga,
evigt jag lämnar
eder i dag, förrän helt jag förhungrat
till döds.

De okände.

Dig i den tigande middagens stund, Hesiodus, sågo,
när du bland luftiga berg vallade fårens hjord,
Muserna själfva, och plötsligt omsväfvade alla dig mäktigt,
räckte dig grenen af skön, glänsande lager huldt,

räckte till munnens dryck Helikoniska
heliga källáns
vatten, som en gång slog upp den
bevingades hof.
Strax till det svällande hjärtat strömmade
sångernas anda,
fyllde med susande ord mäktigt den
dödliges själ.

Heras högtidliga lund er hälsar, I Lesbiska tärnor;
sakta på skönhvälfd fot träden till
skuggornas midt,
skönt framsväfve den helige chor; framför eder träder
Sappho, med lysande hand rörande
lyrans sträng.

Hell, hell eder, I dansande, icke en dödlig I hören:
röſten är detta och sång utaf Kalliope själf.

Hades, obeveklig och hård, så måste den lilles
späda fot till dig mörka vägen gå.
Älskliga stämman nu upplifvar din ödsliga boning,
men här hemma är kvar bitter gråt och sorg.

Aldrig sinande, klart här strömmar mitt ständiga flöde
fram ur den nära dal, prisadt af vandrande män;
rundt omkring plataner mig hägna och späda lagern,
svalt och stilla rum stänga från solen af;

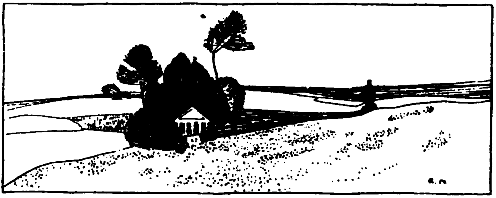
främling, gå ej förbi, när sommaren brän-
ner, släck din
törst hos mig och sen hvila i grön-
skande skygd.

Nymfer som bon i den vinterligt ödsliga
lunden, förkunnen
detta för bina, när åter på vårväg de
börja sitt tåg, att den gamle Leukippos,
medan en natt han
ställde för harar försåt, plötsligt till
Hades gick.
Icke nu mer han ert svärmande aktar;
de luftiga höjder
aldrig besöker han mer, icke den en-
samma dal.

Redan berörde min tinning ärans odödliga
kransar:
se, då berörde mig ock Hades med
nattligt sus,

Maximos, skald tolfårig. Mitt sinnes brinnande ifver
har till grafven mig bragt: icke den djupa natt,
icke gryningens sken mig kunde från böckerna slita!
Musernas ljufliga brand hjärtat förtärde till grund.

Härjad af armod och år, jag de skälfvande lemmarna gömde
ändtligen här och mitt lifs hela elände till sist.
Intet af människohand jag mottog och gaf heller intet.
Död och begrafven jag var redan i lifvets ljus.

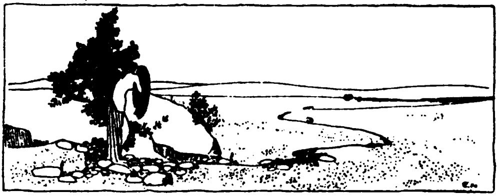
Timons graf.

Sand, i tistlar och törniga snår blomma upp
och omhvärf med
taggar min hvilostad vida omkring och
tätt,
att ingen fågel i vårliga dagen hos mig
må sig sätta,
utan i öde ro ensam jag hvile här.

En gång de möttes: ve! i de brinnande
själarnas möte
refvo till blods de hvarann: Sophrosynä
och Eros.

Främling, vid denna plats må du dröja,
dig bjuder Venus
frid och hvila här vid sin glänsande
bild.
Ock Dionysius' dotter Glykera du prise,
som ställt mig
här vid den sköna strands sakta sorlande våg.

IN VER IDYLLION

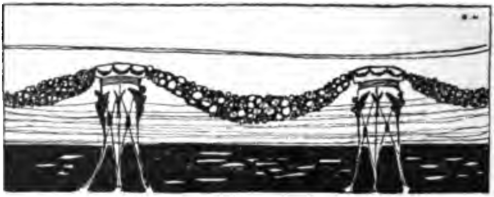
Meleager från Gadara.

(Omkring 80 f. Kr.)

Vintern har flytt med stormar och regn,
ur den stillnade äthern
ler den blomsterbringande vårens pur-
puriska timme.

Jorden den mörka sig smyckat med friskt
gräs, plantorna alla
stå nybladiga nu i saftigt utsprickande
grönska.
Dagg, ljus glänsande, väller fin ur Eos'
sköte,
ängarna lysa och le, och rosen utbreder
sin krona.
Herden nu gläds åt den ljudande syrinx
i ensamma dalen,
getherden ock sig fröjdar åt gråa sprin-
gande kiden.
Redan på hafvets breda vågor sjömännen
segla
snabbt i Zephyrens fläkt, och mäktigt
sväller seglet.
Redan man hälsar med fröjd den gif-
milde drufvornas Bacchus
samt med blomstrande murgrön be-
kransar tinningens lockar.

Konstfulla verk af skinande vax i det
hvimlande huset
börja nu bina med flit, de från oxen
stammande, åter.
Fåglarnes folk med sång uppfyller
rymden vida,
näktergalen i lundars djup och svanen
vid flodens bräddar,
halkyonen i vågornas sorl och under
taket svalan.
Då nu all jorden sig pryder med grönt
och träden sig fröjda,
herdarne spela på syrinx och ulliga hjor-
darna trifvas,
seglarne lägga ut och Bacchus körerna
anför
och hvar fågel sjunger och bina honung
bereda —
måste ej diktaren också skönt uttänka
om våren?

Sepulcrale.

Tyrus i hafvets sorlande famn jag bebott,
mig födde
Gadaras prisade land, Syriens Attika
nämndt;
Eucrates' son Meleager, den förste som
sinnrikt förenat
Musernas konstfulla sång med Menip-
peiskt behag.

Att jag en Syrier var, hvad under, främ-
ling, oss alla
ett hem, ett fädernesland! Chaos vår
moder, vårt hem.

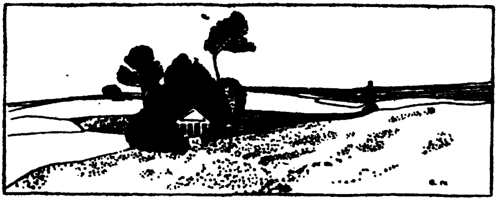
Persephona.

Ur en »Homerisk hymn.»

Sköna Demeter, mitt hjärta af svällande
sång till din ära
fylles nu ljufligt, för dig och dottren med
finsträckta foten,
hvilken af skuggornas konung bortrycktes
plötsligt ditt hjärta;

fjärran på glänsande äng med Okeanos' döttrar hon lekte
plockade rosor och krokos af hjärtats fröjd och sköna violer,
liljor vid flodens brädd, högt strålande, samt hyakinthos,
mest dock narkissers bedårande blom, som den åldriga Jorden
sände ur dunkel upp, fulländande Zeus' den hemliges anslag;
under att se! af den strålande praktens förtrollning betogos
människors dödliga släkt och de lyckliga gudarnas ögon.
Se, af hvar rot uppblommande lyfte sig hundra hufvud,
himmelens sköna hvälfning all vardt fylld med doften,
himmelen log och marken log och det salta stolta hafvet.

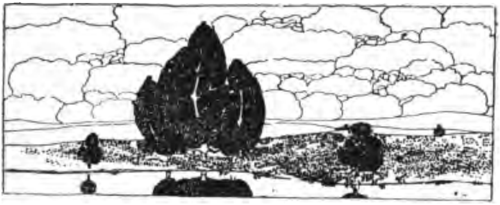
Henne förvåningens fröjd bestormade
mäktigt, och blodets
strömmande sötma till kinderna rann,
medan ifrigt hon bröt med
handen stjälkar, stjälkar i mängd. — Då
brast, då darrade plötsligt
luftens oändliga glans för den härligas
ögon, den mörka
jorden sig öppnade vidt, ur dess dunkel
framstormade väldig
Hades' behärskare hög med det svarta
susande spannet,
grep den förskräckta och lyfte på snabba
gyllene vagnen.
Högt till den bäfvande äthers hvalf då
steg ur gudinnans
bröst det väldiga skriet och ropade högt
till Kroniden.

Elegi af Mimnermos.

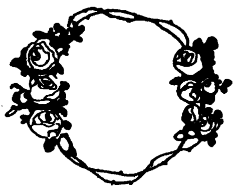
Plötsligt beströmmas min kropp af oänd-
lig svett och mitt hjärta
skälfver, när ungdomens friskt lysande
blomning jag ser;

ack för fort, som en dröm förflyger den,
snart vid ditt hufvud
ålderdom hänger mörk, ruskig, för-
skräcklig och ful,
ingen känner dig mer, i skymning vacklar
ditt ögas
kraft, i skymning din själ vandrar om-
töcknad och rädd.

Theognis.

Blomma, mitt hjärta, i ljuset dig gläd;
snart skola ju andra
människor vandra här öfver din svart-
nade mull.

Doch wie der Frühling wandelt der Genius
Von Land zu Land.

FRIEDRICH HÖLDERLIN.

INNEHÅLL.

	Sid.		Sid.
Epigrammet	5	Glaukos	57
Platon	9	Thyillos	59
Simonides	12	Addäos..........	60
Anyte...........	13	Antigonus Carystius	62
Euphorion	19	Alphäos från Mytilene	64
Asklepiades	20	Antipater från Macedonien.........	66
Leonidas från Tarent	22	Palladas.........	68
Mnasalkas	30	De okände	72
Nikias	33	Timons graf......	77
Kallimachos	36	In Ver Idyllion....	79
Antipater från Sidon	38	Meleager från Gadara	81
Tymnes	42	Sepulcrale	84
Meleager	44	Persephona......	86
Philippus från Thessalonike........	46	Elegi af Mimnermos	89
Marcus Argentarius	49	Theognis	91
Zonas...........	51		
Antiphilos	53		
Apollonidas	55		